

În acea dimineață m-am trezit tresărind. Prin mica fereastră a chiliei mele, primele raze de lumină ale zorilor abia se iveau.

M-am așezat imediat pe rogojină, învelindu-mă cu vechea haină care îmi servea de pătură. Capul îmi era cuprins de un fel de febră rece și nu puteam să revin dintr-un vis ciudat...

Era într-adevăr un vis? Nu, nu putea să fie asta... El, Francisc, voia să îmi spună ceva. Tocmai îl văzusem, acolo, la doi pași de mine. Stătea pe iarbă și își ridicase ușor marginea robei atât cât să îi văd picioarele... Picioarele lui se descompuneau... Era o imagine cutremurătoare, dar nu imi era frică.

„Vino, Chiara, vino...” l-am auzit. Aceste cuvinte m-au trezit și mi-au făcut inima să îmi bată cu putere în piept. Nu am mai așteptat nicio clipă. Mi-am încălțat sandalele impregnate de răceala solului, mi-am luat haina și am împins ușa joasă a chiliei unde dormeam.

Înebuniseam? Ce mă apucase pe mine, cea care îmi interzisesem să merg și să îmi vizitez fratele de suflet acolo, jos în vale? Abia dacă se vedea ceva... Ce aveam să le spun celorlalte, lor, cărora le ceream să fie atât de reținute? Dar nimic nu îmi venea în ajutor... O forță mă împingea, iar eu nici măcar nu încercam să mă opun.

Bâjbâind pe culoarul în care dădeau aproape toate chiliile comunității noastre, am ghicit printr-o ușă întredeschisă siluetele surorii mele Agnes și ale altor două surori. Ici și colo cineva se auzea tușind. Nu trebuia să mă vadă nimeni ieșind... Nu vroiam să dau explicații. Mergeam în vale să-l vizitez pe Francisc așa cum îmi ceruse el și asta era tot...

Din fericire, ușa casei noastre, care se afla chiar în spatele bisericii Sfântul Damian nu a scârțâit. În ce privește poarta orașului, două gărzi tocmai trecuseră pe acolo trântind-o. Pe jumătate adormiți, străjerii nu au zis nimic și cu un aer năucit, m-au salutat cu un respect exagerat făcându-mă să mă simt stânjenită.

De acolo îmi amintesc că m-am rostogolit pe drumul care cobora șerpuit printre măslini și stejari tineri. Aproape că mi-am sucit gleznele... dar nu! Acea forță era încă prezentă, nu mă păresea și îmi dădea impresia că plutesc pe deasupra tuturor obstacolelor. Doar un colț al rochiei mele s-a prins într-o tufă mare de ciulini, obligându-mă să mă opresc să-mi trag sufletul.

Când mi-am ridicat capul pentru a-mi continua cursa, o formă umană a apărut în fața mea, la cotitura drumului. Era un bărbat care se căznea să alege. După câteva clipe am ajuns față în față. L-am recunoscut pe fratele Leo, abia acoperit de roba lui mare din pânză, ruptă la genunchi din cauza muncii la câmp. Fără suflu, el a găsit cu greu puterea să bolborosescă trei fraze:

- „Domnul să fie lăudat! Ești tu, soră Chiara. Vino repede. Fratele Francesco te cheamă... Cred că va pleca.”

Și când fratele Leo a terminat de vorbit, ultimele cuvinte i se înecau în gât într-un suspin reprimat.

Nu m-a întrebat de ce eram acolo singură, la o oră atât de nepotrivită pentru obiceiurile noastre. Fără îndoială că ghicise motivul... Trăiserăm atâtea lucruri încât complicitatea Invizibilului nu mai putea să ne surprindă sufletele.

Nu am vrut să-i pun întrebări fratelui Leo. Cum, de ce... nimic din toate acestea nu avea importanță. Trebuia să ajungem cât mai repede la micul refugiu din vale, lipit...

Capitolul V – Revelația păsărilor Pg 84-85

- „Da, păsările sunt cele care mi-au spus adesea ce trebuia să fac. Se crede mereu despre ele că trec pe deasupra capetelor noastre din întâmplare și că nu e nicio intenție a lui Dumnezeu în faptul că ele sunt pițigoii, măcăleandri, șoimi sau vulturi atunci când ne apar... dar nu e adevărat! Privindu-le cum se duc și vin de-a lungul întregii zile am început să pot citi primele litere ale alfabetului Domnului Nostru. Un alfabet atât de simplu... care povestește exact același lucru ca și sfintele Scripturi! Fără traistă, fără sandale, chiar și fără toiag! Doar aripile inimii noastre! Păsările m-au învățat această încredere. Ele m-au ridicat la demnitatea lor. La început am ales sărăcia datorită lor, datorită ușurinței lor, înțelegerii?

Era atât de frumos, surioară, și era atât de dulce această ușurință pe care o descopeream în prima perioadă a vieții mele de pustnic! Îmi era atât de foame și de frig încât toate visele pe care le aveam se înmulțeau și mai mult. Din fericire, am ajuns să nu mai simt cu adevărat nevoile corpului și mi-am zis că acolo era soluția pentru a-mi cultiva sufletul. O știi și tu prea bine... Era cea mai bună cale pe care o putusem eu găsi și e cea pe care te-am învățat și pe tine și pe mulți alții."

- „Cea mai frumoasă dintre căi..."

- „Crezi? Frumoasă, da... dar cea mai frumoasă... Nu mai sunt sigur..."

La aceste cuvinte, Francisc a fost cuprins de una din acele lungi crize de tuse care îl epuizau. Fruntea sa ardea mai mult ca niciodată, așa că i-am acoperit-o cu o cârpă umedă fără să îi mai fi cerut voie.

- „Nu, nu mai sunt atât de sigur..." a reluat el de îndată ce și-a recăpătat o fărâșă de putere. Insistența lui m-a făcut să mă încrunt; nu înțelegeam.

- „Acolo e o altă parte a secretului tău?"

- „... Doar una din consecințele Ușii pe care am întredeschis-o...". Francisc și-a lăsat pleoapele să se închidă, a tras pătura spre el și a continuat să vorbească cu voce joasă. „Nu pot să merg mai repede și să îți spun... Secretul meu poate să facă rău".

- „Rău?"

- „Pentru că nu suntem obișnuiți cu adevăratul adevăr în această lume și pentru că adevăratul adevăr este încă mult prea frumos pentru urechile noastre și pentru ochii noștri. El arde tot ce nu a fost făcut scrum și ce nu a găsit puritatea cenușii... Te fac să-ți fie frică, Chiarina?"

Nu i-am răspuns direct, dar într-adevăr, Francisc mă făcea să îmi fie puțin frică.

- „Vrei să spui că renegi ceea ce ne-ai învățat, frate?"

Între noi s-a așternut o tăcere destul de lungă pe care pițigoiiul a folosit-o pentru a se așeza pe pieptul lui Francisc.

- „Nu... Nu, dar..."

Îngrijorată până în măduva oaselor, l-am contemplat pe fratele meu de suflet incapabil să meargă până la capătul frazei sale. Pe nesimțite, a adormit.

M-am ridicat fără zgomot și, după ce m-am dus pentru scurt timp pe la ceilalți bolnavi care încercau să doarmă, am trecut dincolo de ușă în cele din urmă. Fratele Leo nu era prea departe. Era așezat pe un zid și vorbea încet cu frații Elia și Pietro. Am decis să merg hotărâtă către ei, afirmând astfel corectitudinea prezenței mele acolo. Păreau să înțeleagă pentru că m-au făcut să mă simt în largul meu.

- „Își pierde forțele, nu-i așa sorella?"

- „E pentru a găsi altele... Am văzut mulți a căror inimă se micșorează și chiar se usucă în apropierea plecării lor. Adesea e frica sau vreo furie... Dar pentru fratele nostru se întâmplă contrariul. El împinge orizonturile în jurul lui. Nimic nu va mai putea să fie ca înainte...”

Capitolul VIII – Manuscrisele de la Sfântul Damian Pg 154-155

Ca niciodată, m-am lăsat să cad pe rogojina mea fără să am grijă să-mi scot măcar voalul. Atunci mi-am pus una dintre cele mai sfâșietoare întrebări din viața mea. M-am întrebat dacă nu mă mințisem, dacă în dorința mea de a merge drept către Dumnezeu, în loc să depășesc dualitatea lumii noastre, nu făcusem decât să o păstrez și chiar să o întretin în surdina în adâncul sufletului meu, asemenea tăciunilor care mocnesc sub cenușă.

Trebuia să le recunosc... Toate aceste emoții care urcau în mine alături de Francesco, această roșeață care pune încă atât de ușor stăpânire pe obrajii mei la cea mai mica evocare a trecutului nu erau oare dovada unei frustrări nemărturisite? Da, în acea dimineață am îndrăznit să las acest cuvânt în sufletul meu. Îmi impusesem - noi ne impuseserăm - o frustrare cu care Dumnezeu nu avea nimic de-a face? O disciplină pe care Domnul Nostru nu o trăise El însuși și nu o predase niciodată altora? Dacă era așa, ce trebuia să spunem și să facem? Să ne rugăm încă și mai mult? Să strigăm? Să nu ne mai supunem? Cât de bine înțelegeam ceea ce îl măcinase pe Francisc! O, da... Să nu mai facem nimic altceva, poate doar să iubim și să ajutăm... să iubim și să ajutăm, fără să vorbim prea mult despre asta...

Cu aceste cuvinte de trezire și de confuzie, de uimire, de luciditate și de furie pe jumătate, pleoapele mele s-au închis. O cortină grea de catifea voia să cadă peste mine în timp ce începea o nouă zi. Pentru prima dată după multă vreme am lăsat-o să mă acopere... O prăpastie neagră...

Și atunci, dintr-o dată, neașteptatul s-a produs. Totul s-a iluminat în spatele ochilor mei și nu știu ce forță m-a făcut să-mi revin și apoi să-mi întorc capul spre perete. Francisc era acolo, stând în picioare în fața mea cu brațele ușor deschise și fără răni. Zâmbea dar din cap îmi făcea „Nu, nu...” . „Nu la ce, frate? Nu la ce?” am încercat să îi răspund fără ca sunetul cel mai slab să poată să iasă din pieptul meu.

Asta a fost tot... Simțeam presiunea unei mâini pe umărul meu apoi am auzit dezorientată o voce de femeie care îmi vorbea.

- „Sorella... Chiara... Ești bine?”

Ochii mei au acceptat în sfârșit să se întredeschidă. Agnes era aplecată deasupra mea și avea o privire îngrijorată.

- „Gemeai în somn și m-am gândit că... Apoi, au trecut deja trei ore de când a bătut clopotul... Toate surorile noastre au ieșit de multă vreme. Le-am spus că nu te simți bine...”

Impregnată încă de ceea ce în mod evident nu fusese decât un vis, m-am așezat cu greu pe marginea saltelei mele. Pământul mi s-a părut înghețat și m-am grăbit să-mi încălț sandalele peste ciorapii de lână închisă la culoare, care începuseră să se destrame.

- „Și, a continuat Agnes, fratele Leo a venit să bată la poartă adineauri. Mi-a dat un plic pentru tine. Fratele Francesco ți-l trimite. Fratele Leo a adăugat că este preferabil să nu te duci în vizita obișnuită astăzi. Va fi multă lume acolo. Familiile Perelli, Tomassi... Se vorbește și despre câțiva

frați de la Gubbio care vor veni în această după amiază. Vor dormi acolo... Uite, ține..."

Cu o față întrebătoare, Agnes mi-a întins o bucățică de pergament îndoit în patru și sigilat cu o picătură de ceară verde.

- „Rămâi... i-am zis pe când ea se pregătea să plece. Citește-mi ce scrie acolo. Ochii îmi ard în dimineața asta."

Ghemuindu-se lângă mine, Agnes a făcut să sară modestul sigiliu de ceară și a desfăcut bucata de piele îngălbenită. Am văzut un scris mare, foarte deformat. Era foarte scurt...

- „S-ar spune că nu mai știe să scrie..." a comentat Agnes.

- „Nu mai vede nimic. Trebuie să se fi chinuit..."

Capitolul XII – Numele iubirii Pg 212-213

Fără să mai adauge altceva, Francisc și-a închis pleoapele și a părut că se retrage din nou în lumea lui interioară. Am profitat pentru a mă ridica. Ținând în mână ce mai rămăsese din vasul cu lapte, m-am îndreptat abătută spre cei doi bolnavi care erau întinși în celălalt capăt al camerei. Unul dormea cu pumnii strânși în timp ce celălalt, încă tânăr, dar cu pielea acoperită de răni, era ghemuit, pradă febrei. De îndată ce a băut puțin din laptele pe care i l-am dus la buze, ochii săi s-au umplut de o recunoștință care mi-a făcut un bine imens. În spațiul unei străfulgerări interioare, mi s-a părut că privirea Domnului Nostru și privirea lui Francesco se întâlneau acolo și se amestecau.

„Da, mi-am repetat, toți oamenii care suferă se află pe o cruce." Nu trebuia să uit aceste cuvinte... și, mai ales, nu trebuia nici să le înțeleg greșit sensul. Pentru fratele meu care m-a învățat asta, să suferi era înainte de toate să rămâi la o răspântie de drumuri, să primești un semn al Cerului și să te afli adesea în fața unei alegeri. Alegerea de a scruta în interiorul propriei inimi și să urci spre ce e mai frumos în tine sau să rămâi la suprafața unei vieți și să continui să plutești pe apele sale.

O, Francesco... Asta ai vrut să-mi amintești, ca pentru a mă readuce în centrul meu, trimitându-mă lângă acest om aflat în pragul morții?

Nu știu cât timp am rămas așa, plimbându-mă printre gândurile mele în timp ce cu mâinile susțineam capul bolnavului. Cât de prețioase au fost acele clipe în care am avut fericirea de a mă apropia de o altă dimensiune a compasiunii! Era probabil ultima lecție pe care Francisc mi-o dăruia: să mergi mai departe, mult mai departe decât să împărtășești suferința altcuiva... Să fii conștient că respiri același aer cu celălalt, în același loc și în aceeași secundă... și să înveți astfel să te arunci în imensitatea sufletului său până în punctul în care- să vezi giuvaierul vieții care se transformă acolo. Nu acolo se afla secretul tuturor miracolelor? În această percepție intimă?

Când bărbatul a încetat să tremure, i-am lăsat ușor capul să se odihnească pe rogojină. Dormea, la fel ca vecinul lui, inconștient de comoara de care tocmai îmi amintisem.

Întoarcerea mea lângă Francisc, în celălalt capăt al camerei, a fost ușoară și aproape plină de bucurie. Cearșafurile suspendate de grinzi nu mai erau frontiere destinate să protejeze intimitatea. Ele nu mai existau. Nu mai erau decât văluri imaginare pentru că totul în mine comunica acum cu totul.

- „Ești aici, surioară?"

Francisc nu dormea, părea chiar că era foarte lucid, deși pleoapele îi erau închise. Am îngenuncheat din nou lângă el.

- „Încă mai bate, știi... a adăugat el, căutând să îmi pună mâna pe inima lui. Bate destul pentru a-ți mai vorbi încă puțin... apropie-te.”

De fapt, vocea lui Francis era foarte slabă și nesigură. Fără nicio îndoială, ea traducea ultima bucată a drumului său. Lent și timid atunci, mi-am aplecat fața către fața lui.

- „Ceea ce îi cer Domnului Isus, a spus el, este să rămân aici până la capăt... până când îți voi fi povestit tot ce trăiește în mine. Doar după aceea voi putea să plec să îl întâlnesc. Apropie-te mai mult...”

Îmi amintesc că mi-am apropiat ușor urechea până aproape de buzele lui.

- „Știi, a bâiguit el... Îți amintești de rugăciunea aceea?”

- „Cum aș fi putut să o uit, Francesco?”

- „Stăteam pe iarbă când primele ei cuvinte au respirat în centrul capului meu.

Contemplam natura Domnului Nostru și mai ales o margaretă care voia să își ridice capul către soare. Cred că prin ea am auzit totul. Ea era acolo ca legătura pe care...